

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **R. M.**, zast. JUDr. Pavlem Roubalem, advokátem, se sídlem Mikulášská 9, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2008, č. j. 60 Az 108/2007 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2007, č. j. OAM-1-833/VL-20-12-2007, rozhodl žalovaný tak, že se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce vyhnout se vykonání rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR (žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal poté, co mu dne 17. 8. 2007 bylo uděleno správní vyhoštění s dobou platnosti na tři roky).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které žalovanému vytýkal nesprávnou aplikaci § 16 zákona o azylu na svůj případ. Namítal, že žalovaný porušil v řízení o udělení mezinárodní ochrany § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a § 12 zákona o azylu. Vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě nebyly naplněny zákonné důvody pro neudělení azylu, tím spíše pak pro označení jeho žádosti jako zjevně nedůvodné. Má zato, že na jeho případ je možné vztáhnout překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Uvedl, že do ČR odjel, aby unikl z dosahu věřitele na Ukrajině, kterému dluží peníze, jež není momentálně s to splatit.

Dále uvedl, že v zemi původu řádně nenastoupil výkon základní vojenské služby, neboť je baptistického vyznání a služba se zbraní v ruce u ozbrojených sil se přičí jeho náboženskému a morálnímu přesvědčení. V případě návratu na Ukrajinu se obává uvěznění. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost jejího podání s tím, že žalobní body jsou obecné a neprokazují nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí žalovaného. Odkázal na správní spis, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi a na své rozhodnutí, ze kterých podle názoru žalovaného zřetelně vyplývá, že při posuzování žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně korektním způsobem a dbal na zachování všech jeho práv poskytovaných mu právním řádem České republiky. Konstatoval, že netrvá na ústním projednání věci a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

Krajský soud usnesením ze dne 29. 5. 2008, č. j. 60 Az 108/2007 – 16, vyzval žalobce, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení doplnil a upřesnil svoje podání ze dne 6. 11. 2007 označené jako žaloba tak, aby 1) bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný, tj. uvedl, jakých konkrétních pochybení se žalovaný podle jeho názoru dopustil při zjišťování skutkového stavu nebo při právním posouzení, 2) uvedl konkrétní důkazy, které navrhuje provést k prokázání svých tvrzení.

Usnesením ze dne 3. 6. 2008, č. j. 60 Az 108/2007 – 18, krajský soud ustanovil tlumočnicki z jazyka ukrajinského (ruského) pro toto řízení Ing. S. Š., která výše uvedenou výzvu přeložila do jazyka ruského. Krajský soud výzvu zaslal žalobci na adresu PoS Zastávka u Brna, podle záznamu pošty na obálce, která výzvu obsahovala, si však žalobce zásilku nevyzvedl. Písemnost byla proto uložena na poště dne 17. 7. 2008. Krajský soud poté pátral po pobytu žalobce a ze zprávy Policie ČR – Ředitelství služby cizinecké policie, evidenčního odboru, se sídlem Olšanská 2, Praha 3 ze dne 17. 9. 2008 zjistil, že žalobce má vydané vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany platné od 29. 4. do 28. 6. 2008. Poslední evidovanou adresou jeho pobytu bylo Pobytové středisko Zastávka u Brna, odkud svévolně žalobce odešel dne 5. 8. 2008, přičemž současné místo jeho pobytu není známo.

Za této procesní situace krajský soud usnesením ze dne 19. 9. 2008, č. j. 60 Az 108/2007 – 31, ustanovil žalobci opatrovníka (jako osobě neznámého pobytu), a to SOZE (Sdružení občanů zabývajících se emigranty), se sídlem Mostecká 5, Brno.

Usnesením ze dne 26. 11. 2008, č. j. 60 Az 108/2007 – 38, krajský soud řízení zastavil a rozhodl dále, že žádný z účastníků, ani Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že z evidence Ministerstva vnitra (OAMP) bylo zjištěno, že žalobce svévolně odešel z pobytového střediska. Z tohoto důvodu se krajský soud obrátil na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, evidenční odbor, která mu sdělila, že žalobce dne 5. 8. 2008 svévolně odešel z poslední evidované adresy pobytu v PoS Zastávka u Brna a současné místo pobytu žalobce známé není. Následně krajský soud zjistil, že se žalobce zdržoval mimo Českou republiku a dne 2. 10. 2008 došlo k jeho transferu zpět do ČR, a to do PoS Kostelec nad Orlicí. Od 2. 10. 2008 do 3. 11. 2008 se žalobce nacházel na propustce na adrese V. 14, okr. K. Po uplynutí platnosti propustky se již žalobce do pobytového střediska nevrátil a byl mu tak opětovně zaevidován svévolný odchod ode dne 4. 11. 2008. Krajský soud poukázal na znění § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a § 33 písm. b) zákona o

azyly a uzavřel, že vzhledem k tomu, že nebylo možno zjistit místo pobytu žalobce, soud ve smyslu shora uvedených zákonných ustanovení řízení zastavil.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud provedl šetření o místě pobytu pouze formálně a Policie ČR mu poskytla nesprávné údaje. Stěžovatel tvrdí, že byl k zastížení a opakovaně se účastnil různých úkonů v trestním řízení a Policii ČR se jej dařilo obeslat. Za tímto účelem stěžovatel sděloval policii vždy i adresu svého pobytu. Podle názoru stěžovatele tak nemůže obstát sdělení Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie, že jeho pobyt není znám, když jiná organizační složka Policie ČR, oddělení SKPV jej zastihla a předvolala k provedení různých úkonů v trestním řízení. Stěžovatel, který vnímá Policii ČR jako celek, má za to, že není přípustné, aby jedna složka Policie ČR se žalobcem jednala a dařilo se jí jej zastihnout a současně druhá složka sdělila, že jeho pobyt není znám. Stěžovatel dodává, že byl dne 29. 6. 2008 účastníkem dopravní nehody a byl hospitalizován ve fakultní nemocnici v Plzni, kvůli čemuž se nemohl po určitou dobu hlásit na policii či v pobytovém středisku. S ohledem na výše uvedené je stěžovatel přesvědčen, že krajský soud nesprávně posoudil nutnost ustanovit stěžovateli opatrovníka, stejně jako otázku, zda lze pobyt stěžovatele zjistit. Odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu považuje stěžovatel za stručné a nepřezkoumatelné, bez uvedení důvodů pro rozhodnutí o zastavení řízení. Stěžovatel navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, aby nesprávné rozhodnutí soudu nezaložilo jeho povinnost vycestovat z území republiky a nebyla mu tím způsobena nenahraditelná újma. Jako adresu svého pobytu uvedl: V. 14, K., u M. E..

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i usnesení krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení a na vydané rozhodnutí. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítnul, popřípadě zamítnul pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení z hlediska ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost ve vztahu k výroku rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení není důvodná.

Z textu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že ji stěžovatel podal výslovně z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

Popsané důvody kasační stížnosti však nasvědčují závěru, že je dán toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud ostatně již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. S ohledem na znění § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti rozhodnutí *bud' o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení*, je zřejmé, že tento závěr se vztahuje také na usnesení, jímž krajský soud řízení zastavil.

V projednávané věci krajský soud žalobu stěžovatele věcně vůbec neprojednával, ale usnesením řízení zastavil, jelikož dospěl k závěru, že v posuzovaném případě došlo k naplnění ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu (nebylo možno zjistit místo pobytu žadatele u udělení mezinárodní ochrany).

Podle ustanovení § 33 zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže a) žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v průběhu řízení zemřel, b) nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, c) žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu, d) žadateli o udělení mezinárodní ochrany bylo v průběhu udělení státní občanství České republiky, nebo e) žadatel o udělení mezinárodní ochrany se nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil. Díkce uvedeného ustanovení zákona o azylu „soud řízení zastaví“ neposkytuje podle názoru Nejvyššího správního soudu možnost volby procesního postupu v případě nastoupení některé z tam předpokládaných okolností; soud má v takové situaci řízení zastavit. Není přitom důvodu rozlišovat mezi jednotlivými důvody pro výrok o zastavení řízení podle uvedeného ustanovení zákona o azylu. Není pochyb o tom, že například v případě důvodu uvedeného pod písm. a), tedy v případě úmrtí žalobce, by nepřipadalo v úvahu, aby soud v řízení pokračoval a meritorně rozhodl; v takovém případě by nepochybně řízení zastavil. Není pak rozumného důvodu ani pro odlišný přístup v situaci, kdy bude dán jiný ze zde vyjmenovaných zákonných důvodů pro zastavení řízení, avšak krajský soud užil na danou věc důvodu ne zcela příléhavého, ačkoliv měl možnost pro zastavení řízení užít důvodu jiného. V projednávané věci v úvahu přicházel o důvod zastavení řízení podle písm. e) § 33 zákona o azylu, podle něhož soud řízení zastaví, jestliže se žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) *nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil*. Jestliže je dán jeden z důvodů v citovaném ustanovení vyjmenovaný, je pak lhostejné, zda na případ stěžovatele je možno užít i důvod další; jeho zkoumání by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Stejně tak by nebylo účelné, aby se v souzené věci soud znovu zabýval případem žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jenž svým chováním, tj. svévolným opuštěním místa hlášeného pobytu a neoznámením změny svého pobytu soudou rozhodujícím v jeho azylové věci, dal jednoznačně najevo, že mu na kladném výsledku řízení ve věci mezinárodní ochrany nezáleží.

Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu zjistil, že usnesení krajského soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 60 Az 108/2007 – 16, bylo stěžovateli doručováno do PoS Zastávka u Brna, kde si však stěžovatel zásilku nevyzvedl, a ta zde zůstala uložena na poště. Jako nedoručená byla pak poštou vrácena zpět krajskému soudu dne 1. 8. 2008. Poté se krajský soud přípisem ze dne 16. 9. 2008 obrátil na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, evidenční odbor se žádostí o urychlené sdělení informace o pobytu stěžovatele. Policie ČR krajskému soudu sdělila, že stěžovatel měl vydané vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany platné od 29. 4. 2008 do 28. 6. 2008 a že dne 5. 8. 2008 svévolně opustil PoS Zastávka u Brna, přičemž jeho současné místo pobytu není známé. Usnesením ze dne 19. 9. 2008, č. j. 60 Az 108/2007 – 31, krajský soud stěžovateli ustanovil opatrovníkem Sdružení občanů zabývajících se emigranty. Z evidence Ministerstva vnitra krajský soud zjistil, že se stěžovatel zdržoval mimo Českou republiku a dne 2. 10. 2008 došlo k jeho transferu (z Dublinu) zpět do PoS Kostelec nad Orlicí. Ve spise krajského soudu je dále obsažen úřední záznam, podle kterého měl stěžovatel propustku od 2. 10. 2008 do 3. 11. 2008 a zdržoval se na adrese V. 14, okr. K. a přípis správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, Pobytového a integračního střediska Zastávka u Brna, ze dne 3. 11. 2008 ve kterém krajskému soudu sdělil, že stěžovatel byl přemístěn do PoS Kostelec nad Orlicí. V evidenci Ministerstva vnitra je vyznačen svévolný odchod stěžovatele z PoS Kostelec nad Orlicí dne 4. 11. 2008 (stěžovatel se již do pobytového střediska nevrátil) a jeho pobyt nebyl znám. Následně krajský soud řízení zastavil napadeným usnesením.

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Zvláštním zákonem ve smyslu § 47 písm. c) s. ř. s. je mimo jiné zákon o azylu.

Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, publikovaném pod č. 707/2005 Sb. NSS, *nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (§ 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) je dána jen tam, kde krajský soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý*. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 16. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 41/2003, publikovaném pod č. 729/2005 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že mezi soudu dostupné prostředky ke zjištění pobytu žadatele o azyl, patří dotaz na místo pobytu žadatele u obou správních orgánů, které mají dle zákona č. 325/1999 Sb. vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl (jde o Ministerstvo vnitra a Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie).

V projednávané věci nelze krajskému soudu vytknout nedostatek snahy o zjištění místa pobytu stěžovatele, nicméně jeho závěr o nemožnosti jeho zjištění neodpovídá zcela skutečnosti. Krajský soud totiž sám z evidence Ministerstva vnitra zjistil, že stěžovatel byl opakovaně propuštěn do soukromí, naposledy od 2. 10. 2008 do 3. 11. 2008 a zdržoval se na adrese V. 14, okres K. Vzdor této vědomosti však krajský soud nekontaktoval stěžovatele na této adrese a neučinil dotaz ani na místně příslušné orgány policie za účelem ověření tohoto stěžovatelova pobytu. Stěží pak bylo možno přijmout závěr soudu, že pobyt stěžovatele zůstal zcela neznámý a že soud vyvinul veškeré úsilí v pátrání po jeho zjištění. Rozhodnutí o ustanovení opatrovníka stěžovateli jako osobě neznámého pobytu nemělo oporu ve skutkových zjištěních a bylo tudíž zcela nadbytečné.

Jak již však bylo výše předesláno bylo by pokračování v pátrání po pobytu stěžovatele zcela nadbytečné za situace, kdy zde byl dán jiný z důvodů pro možné zastavení azylového řízení, jímž je důvod uvedený v § 33 písm. e) zákona o azylu.

Podle naposledy uvedeného ustanovení zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) se nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany má určitá specifika, které se projevují především ve zvýšené snaze o rychlost a efektivnost (viz např. § 56 odst. 2 s. ř. s.), přičemž důvodem těchto zvláštností je pochopitelná snaha o účinnou a okamžitou ochranu cizinců, kteří důvodně tvrdí, že jsou pronásledováni za uplatňování svých základních práv a svobod ve smyslu čl. 43 Listiny základních práv a svobod, blíže provedeného v ustanovení § 12 zákona o azylu. Aby však mohly být tyto procesní principy reálně naplněny, je nezbytná náležitá součinnost žadatele o azyl. Proto také zákon o azylu např. stanoví povinnost hlášení místa pobytu žadatele o azyl (§ 77 a násl. zákona o azylu), a to tak, aby byla zajištěna vzájemná komunikace mezi touto osobou a příslušným státním orgánem. Přitom v této otázce je nutno přihlédnout i k čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která garantuje právo každého, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Pro reálné naplnění tohoto základního práva je totiž sice nezbytná především efektivní činnost soudu, zároveň však toto ustanovení klade určité požadavky též na účastníky řízení, kteří rychlosti soudního řízení mají napomáhat. Rovněž v tomto kontextu tak Nejvyšší správní soud spatřuje povinnost stěžovatele řádně hlásit místo svého pobytu soudu což v daném případě stěžovatel nesplnil.

Z výpisu z evidence Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky obsažené v soudním spisu totiž vyplývá, že stěžovateli bylo v období od 16. 12. 2007 do 4. 11. 2008 zaznamenáno 5 svévolných odchodů. Nejvyšší správní soud tak má za to, že tímto chováním stěžovatele (jak již bylo uvedeno výše, z pobytového střediska Kostelec nad Orlicí naposledy svévolně odešel dne 4. 11. 2008) byla naplněna díkce § 33 písm. e) zákona o azylu, podle kterého soud řízení zastaví, pokud se žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil. Stěžovatel tím, že se nezdržoval v místě hlášeného pobytu, které opakovaně svévolně opouštěl, aniž by oznámil změnu svého pobytu soudu projednávajícímu jeho azylovou věc, dal najevo, že mu na výsledku soudního řízení zřejmě nezáleží. Nebylo pak v souladu se zásadou procesní ekonomie, aby soud v takové věci meritorně rozhodoval. Krajský soud proto učinil podle názoru Nejvyššího správního soudu správně, pokud za takové situace řízení zastavil, avšak měl na daný případ aplikovat důvod uvedený pod písmenem e) § 33 zákona o azylu a nikoliv důvod uvedený pod písmenem b) téhož ustanovení. Nicméně pokud tak učinil, nelze jeho rozhodnutí z tohoto důvodu považovat za nezákonné. Poukaz stěžovatele v kasační stížnosti na skutečnost, že byl údajně vyšetřován v trestním řízení, v průběhu kterého mu bylo bez jakýchkoliv potíží doručováno jinými orgány policie, nemůže nic změnit na skutečnosti, že stěžovatel v době, kdy se s ním soud snažil navázat kontakt, se v místě hlášeného pobytu nezdržoval, aniž by splnil povinnost ohlásit změnu místa svého pobytu soudu. Tím došlo k naplnění důvodu pro zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 33 zákona o azylu. Nutno dodat, že na skutečnosti, že stěžovatel porušil svou ohlašovací povinnost, nemění nic ani jeho tvrzení, že byl dne 29. 6. 2008 účastníkem dopravní nehody a byl poté hospitalizován v nemocnici. Hospitalizace stěžovatele totiž netrvala příliš dlouho (maximálně několik dnů), což vyplývá z evidence Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, v níž je vyznačen opětovný příchod stěžovatele do PoS Zastávka u Brna dne 4. 7. 2008. Ani sama hospitalizace nebránila stěžovateli ve splnění povinnosti ohlásit změnu místa svého pobytu, neboť do vydání napadeného rozhodnutí od uvedené hospitalizace uplynulo 5 měsíců, v nichž zůstal stěžovatel ve vztahu k soudu nečinný.

Vzhledem ke shora uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud důvod k podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. důvodným, proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 citovaného zákona. Bylo by v rozporu se zásadou procesní ekonomie, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a zastavení řízení jen proto, že pro zastavení řízení byl užit důvod ne zcela přílehavý, když závazný pokyn Nejvyššího správního soudu krajskému soudu by musel být ten, aby řízení bylo zastaveno za použití důvodu odlišného [zde podle § 33 písm. e) zákona o azylu].

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, nejdéle po dobu 1 roku; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu